

UCHWAŁA Nr 147 RADY MINISTRÓW

z dnia 12 kwietnia 1957 r.

w sprawie zasad gospodarowania bezosobowym funduszem płac w przedsiębiorstwach państwowych.

§ 1. 1. Bezosobowy fundusz płac w przedsiębiorstwach państwowych przeznaczony jest na pokrycie należności osób fizycznych za wykonanie doraźnych usług polegających głównie na osobistej pracy, jeżeli koszt wykonania poszczególnej usługi łącznie z kosztem dostarczonych przez wykonawcę materiałów jest nieznaczny.

2. Granice kwotowe usług o nieznacznej wartości (ust. 1) ustala właściwi ministrowie.

§ 2. 1. Z bezosobowego funduszu płac opłaca się w szczególności — z zachowaniem przepisów § 1 — należności

- 1) usługi, dla których ze względu na ich doraźny lub przejściowy charakter bądź też ze względu na niewielkie rozmiary nie jest przewidziane zatrudnienie w planie zatrudnienia przedsiębiorstwa (np drobne remonty i naprawy, pranie i naprawa odzieży ochronnej i roboczej, sprzątanie pomieszczeń),
- 2) usługi przewozowe,
- 3) usługi załadunkowe i wyładunkowe,
- 4) udział w posiedzeniach komisji,
- 5) wykłady prowadzone przez wykładowców, nie będących pracownikami przedsiębiorstwa, w zakresie szkolenia wewnątrzzakładowego oraz bezpieczeństwa i higieny pracy,
- 6) ekspertyzy, porady, konsultacje, których wykonanie wykracza poza normalny zakres działalności przedsiębiorstwa,
- 7) usługi związane z opracowaniem, oceną lub realizacją projektów racjonalizatorskich oraz popularyzacją wynalazczości i postępu technicznego.

Właściwi ministrowie w porozumieniu z Prezesem Narodowego Banku Polskiego mogą ustalić inne rodzaje usług, które opłacane będą z bezosobowego funduszu płac.

2. Wydatkowanie kwot z bezosobowego funduszu płac za usługi wymienione w ust. 1 pkt 1, 2, 3, 6 i 7 może mieć miejsce jedynie wówczas, gdy usługi te nie mogą być wykonane przez pracowników przedsiębiorstwa w czasie normalnych godzin pracy.

3. Z bezosobowego funduszu płac nie mogą być opłacane należności za usługi:

- 1) chałupników i osób wykonujących przemysł domowy lub ludowy,
- 2) od których pobierany jest podatek dochodowy, obrotowy lub gruntowy oraz za usługi, wymienione w art. 9 ust. 1 pkt 19 dekretu z dnia 30 czerwca 1951 r. o podatku gruntowym (Dz. U. z 1955 r. Nr 23, poz. 143).

§ 3. 1. Usługi wymienione w § 1 mogą być zlecane do wykonania zarówno pracownikom zatrudnionym w przedsiębiorstwie, jak i innym osobom fizycznym.

2. Przedsiębiorstwo może udzielić zlecenia na wykonanie usługi pracownikowi jednostki nadrzędnej jedynie po uzyskaniu pisemnego zezwolenia kierownika jednostki nadrzędnej. Zezwolenie to powinno określać sumę, jaka może być wypłacona pracownikowi jednostki nadrzędnej za wykonanie usługi.

§ 4. 1. Jeżeli koszt wykonania usługi przekracza 5.000 zł, przedsiębiorstwo powinno o zamiarze udzielenia zlecenia zawiadomić radę robotniczą (lub radę zakładową, jeżeli rada robotnicza nie została w przedsiębiorstwie powołana). Zlecenie nie może być udzielone przed upływem 7 dni od daty zawiadomienia rady robotniczej (zakładowej), chyba że zwłoka mogłaby narazić przedsiębiorstwo na szkodę.

2. W przypadkach szczególnie wątpliwych rada robotnicza (zakładowa) może zawiadomić o zamiarze udzielenia zlecenia pracowników przez wywieszenie na okres 7 dni ogłoszenia, określającego przedmiot i wartość usługi, termin wykonania, proponowanych wykonawców oraz zawierającego wezwanie do zgłoszenia ewentualnych zastrzeżeń. Ogłoszenie powinno być wywieszane w siedzibie przedsiębiorstwa; jeżeli usługa dotyczy wyłącznie określonego zakładu przedsiębiorstwa, ogłoszenie powinno być wywieszane w tym zakładzie.

3. Właściwi ministrowie mogą określić przypadki, w których przewidziany w ust. 1 tryb postępowania może być całkowicie lub częściowo zaniechany.

§ 5. 1. Przy obliczeniu należności za usługi, na które określone są stawki, stawka przyjęta do obliczenia nie może przekroczyć 200% obowiązującej stawki.

2. W razie wykonania usług, na które nie ma ustalonej obowiązującej stawki, należność nie może przekroczyć kwoty uzyskanej z przemnożenia ilości pracownikogodzin potrzebnej do wykonania usługi przez podwójną stawkę godzinową wynagrodzenia pracownika o kwalifikacjach niezbędnych do wykonania tej usługi.

3. Wynagrodzenie za udział w posiedzeniach i w pracach komisji może być wypłacane jedynie w tych przypadkach, gdy posiedzenia i prace komisji zostały na podstawie obowiązujących przepisów uznane za płatne. Wynagrodzenia te muszą być zgodne z obowiązującymi stawkami.

4. Wypłata należności następuje po pisemnym stwierdzeniu, że usługa została wykonana.

§ 6. 1. Rozciąga się przepisy § 1 pkt 1 uchwały nr 704 Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1956 r. w sprawie rozszerzenia uprawnień państwowych przedsiębiorstw przemysłowych (Monitor Polski z 1956 r. Nr 94, poz. 1047 i z 1957 r. Nr 6, poz. 36) w zakresie zasad ustalania i zatwierdzania szczegółowych planów bezosobowego funduszu płac — na przedsiębiorstwa państwowe nie objęte tą uchwałą.

2. Jednostki nadrzędne mogą zezwolić przedsiębiorstwom na przenoszenie do bezosobowego funduszu płac odpowiednich kwot z pozycji „pozostałe nakłady” planu kosztów własnych w każdorazowo ekonomicznie uzasadnionych przypadkach, w szczególności, gdy może to spowodować obniżenie kosztów własnych przedsiębiorstwa.

§ 7. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym ustalenie zasad gospodarowania bezosobowym funduszem płac w spółdzielniach w sposób określony w niniejszej uchwale.

§ 8. Traci moc uchwała nr 181 Prezydium Rządu z dnia 5 marca 1955 r. w sprawie wzmocnienia kontroli bezosobowego funduszu płac w przedsiębiorstwach państwowych i spółdzielniach działających według zasad rozrachunku gospodarczego (Monitor Polski Nr 27, poz. 262).

§ 9. Wykonanie uchwały porucza się ministrom i przewodniczącym prezydiów wojewódzkich rad narodowych.

§ 10. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz